

קאסוב'ע ליכטיגקייט

להאיר הלבבות מכבשן הקודש של
רבוה"ק צדיקי בית קאסוב זיע"א

גליון ד'
פרשת וירא תשפ"ג

הוא [גימטריא] הטבע, והוי"ה מורה על שידוד המערכות למעלה מן הטבע, כי צריך כל אדם שידע שהטבע ושידוד הטבע אחד הוא המשרד כל המערכות, וזה עיקר ידיעת השי"ת ב"ה כי ה' הוא אלקים וזה נסה את אברהם למעלה מן הטבע הרומז נס כל כל הנסים הם למעלה מן הטבע. (תורת חיים)

ויאמר אליו אברהם ויאמר הנני (כב, א)

ע"י הזכרת שם 'שבת' ממושיכין ישועות

י"ל עד"ז דהנה ידוע שעיקר חיותו של האדם היא הנשמה הקדושה והיא שמו של האדם, וע"כ כשקורין לאדם ישן בשמו יכולין מהר להקיצו כי כשקורין אותו בשמו שהיא הנשמה אזי מעוררין חיותו ממקום שרשו בהשתלשלות עד שמורדין את החיות אל האדם. וע"כ טוב להזכיר בשבת קודש בכל פעם השם 'שבת' כי שבת היא צרורה דלעילא דבי חיי כולא, וע"י קריאת השם שבת ע"ז אנו מעוררין חיות השבת שהיא שמא דקוב"ה דהוא ושמו חד. והנה כמו"כ מי שהוא דבוק בהשי"ת הוא ג"כ הוא ושמו חד דהוא חיות הנפש, ולזה כשקרא הקב"ה לאאע"ה השיב הנני ר"ל דכולו חד אני ושמי וד"ל. וזהו כוונת אמרם ז"ל (שבת י, ב) מתנה טובה יש לי בבית גנוי ושבת שמה דייקא. וזהו ג"כ כוונת אמרם ז"ל (שם יב, א) הנכנס לבקר את החולה בשבת אומר שבת היא מלזעוק ורפואה קרובה לבוא פירוש שע"י זעקת השם שבת מתעוררת חיות השבת ומשם נמשך רפואה מאילנא דחיי וד"ל. (אהבת שלום)

ויקרא אליו מלאך ה' מן השמים וגו' כי עתה ידעתי כי ירא אלקים אתה ולא חשכת את בנך את יחידך ממני (כב, יא-יב)

מרצון האדם לקיום מצוה אף אם נאנס ולא עשאה נברא מלאך טוב

לבאורה תיבת 'ממני' היא ללא צורך, כי המלאך הוא רק שליח בציווי ה', ומה זה שאמר המלאך 'ממני', וכי לפני המלאך ח"ו רצה אברהם אבינו עה לשחוט את בנו. ונקדים לזה, דאיתא בספרי יראה 'מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה', היינו, כשרוצה אדם לעשות מצוה ונאנס ולא עשאה, נחשב כאלו עשה, וכשעשה אדם מצוה אזי נברא מלאך קדוש. והנה אברהם אבינו פחד בלבו מחמת שלא שחט את בנו, אולי לא נברא מלאך מזה, לזה אמר לו המלאך לשון 'ממני'. כי עתה ידעתי כי ירא אלקים אתה ולא חשכת את בנך יחידך, ומה שאתה מפחד אולי לא נברא מלאך מן המצוה, 'ממני' הוא הראיה, שאתה בראת מלאך, כי אנכי הוא המלאך שנבראתי ממצות העקידה, וק"ל.

אשר יאמר היום בהר ה' יראה (כב, יד)

על האדם לעלות כל העת בעבודת השי"ת

אפשר לומר דהנה כל בר דעת יודע שהאדם הוא בבחינת קרבן עולה ויורד, או שעולה בית אל או ח"ו יורד לשאול, והוא בבחינת הר שאין בו אלא או עליה או ירידה, ומשום הכי נקרא היציה"ר הר (סוכה נב, א) דאם האדם נשמע לו ח"ו אזי הוא יורד, ואם מכניעו הוא עולה מעלה מעלה, וזה אשר יאמר היום ב'הר' ע"י הכנעת ההר שהוא היציה"ר, ה' יראה, כבוד ה'. ועד"ז שהאדם אינו עומד אלא או שיוורד ח"ו או שעולה במעלה למעלה, יש לפרש בטעמא דבית הלל מעלין בקודש ולא מורדין, שר"ל שעל כל אחד ואחד מוטל לעלות בקודש, ולא דאם ח"ו אינו עולה, מורדין, אזי ישנה ירידה. (שארית מנחם)

וירא אליו ה' באלני ממרא והוא יושב פתח האהל (יח, א)

בידיעה שהכבוד הוא לא בעבודו ניצולין מפניות

לבאורה הכי אפשר לשום צדיק בעולם שלא יתעורר בו שום פניה כל דהו, מגודל הכבוד שעושים לו בני אל חי העוטרם אותו סביב. ברם דישי לזה תיקון גדול, לבל ילכד ח"ו בפח מוקשי האל זר, והוא כשידע בנפשו באמת שלא לכבודו יעשה לו ככה, כי אם הכל היא רק לכבוד אבותיו, כי כאשר יכבדו את בן צדיק, הנה הוא כפתח ומבוא לכבוד הצדיק, ולהמשיך את זכותו עליהם, ובוזה אפש לפרש המקראי קודש הנ"ל וירא אליו ה' כו' דהנה האור החיים הק' הקשה, דהול"ל וירא ה' אליו עיי"ש, ולפי הנ"ל הכי פירושו, דלכאורה קשה איך אמר אאע"ה ואנכי עפר ואפר, הרי ידע אנוש בנפשיה וכמה פעמים היה לו התגלות אלקים יתברך ובודאי אין הקב"ה מתגלה כי אם לירא ה' ולחושבי שמו יתברך, ע"ז אמר הכתוב דאברהם אבינו ע"ה לא תלה בזכות עצמו, כי אם וירא אליו ה' באלני ממרא, דמה שנראה אליו ה' היה רק באלני ממרא, ר"ל בזכותו, והוא יושב פתח האהל, ר"ל דהיה חושב את עצמו שהוא רק בבחינת איש היושב פתח האהל, דמה שיתראו אליו נכבדי עם אינו לכבודו, כי אם מחמת שצריכים לכנוס תוך האהל פנימה. ובזו הבחינה יש בה כדי להציל את עצמו מכל שמץ גאות ונדנדוד התנשאות בעזר אל למושעות ב"ה וב"ש.

יקח נא מעט מים ורחצו רגליכם (יח, ד)

להתפלל בחיות ובהתלהבות

יקח נ"א רומז לתפילה ע"ד אמרם ז"ל (ברכות ט, א) אין נא אלא לשון בקשה, להתבונן האם הוא מתפלל כראוי, דהיינו ביראת שמים בחיות והתלהבות עד כדי כלות, וכמאמר אא"ז הק' האמרי נועם ז"ע עה"פ (ויקרא טו, יז) וכל אדם לא יהיה באהל מועד וגו', כי בעת שהאדם עומד להתפלל ולשפוך שיחו לפני ה', צריך שידבק מחשבתו ברום המעלות, בתשוקה ובדביקות נפלא, עד שיהיה מופשט מזה העולם וכאילו אינו כלל עלי אדמות, בהתלהבות גדולה עד כלות ויציאת הנפש, ולא יערב שום כוונה אחרת בתפלתו עיי"ש, והוא מדת החסידים הראשונים כמוכא בטור ושו"ע (או"ח סימן צ"ה) שהיו מתפללים באופן שהגיעו להתפשטות הגשמיות והתגברות רוח השכלית, עד שהיו מגיעים קרוב למעלת הנבואה - ע"ש.

לשנות העבודה לטובה בכל העת

אפשר לומר דאיתא בחובת הלבבות וכבר נאמר על קצת הפרושים שהיה כל ימיהם בתשובה מפני שהיו מחדשים בכל יום תשובה בעבור תוספת הכרתם בגדלות אלקים --- במה שהם חייבים לו מן העבודה בשעבר, כו' עיי"ש, והיינו אשר צדיקים דמיקרא המה ג"כ בעלי תשובה, דבכל יום יוסיף דעת ומרגיש בנפשו אשר תמיד היה עבודתו בלי שלימות הדעת ועושה תשובה על זה, זה שאמר אברהם אבינו ע"ה למלאכים רחצו רגליכם היינו ההרגל, ומוכן שהרגילות של המלאכים אינו בגריעות ח"ו, בכל זאת נגד גדלות הבורא ב"ה וב"ש צריכין גם הם לרחוץ את ההרגל. (אהבת ישראל)

והאלקים נסה את אברהם (כב, א)

לידע שהטבע ושידודו הם מן מקור אחד

כי 'נס' מלשון הרימו נס, כי נס עם ב' אותיות בגימ' הוי"ה אלה"ם כי אלקים

אור צדיקים

יצא דהאלולא קדישא של תב"ק זי"ג א

מח בעל האהבת שלום זי"ג

י"ז חשוון תקפ"ו

שבת שלום ומבורך

נודע בפי כל להבת השבת אשר בערה ברבינו כרשפי אש, וכמתמארת מחסידי קדמאי אשר אין דף בספרו הק' אשר אין מוזכר בו מענין שבת קודש, ע"כ אמרנו נא להביא איזה אמרים ומרגלאין טבין מקדושת שבת קודש בהיכל רבינו, לעורר בהם הלבבות.

מסקאלא סיפר לו שבעת שהרה"ק בעל אהבת שלום מקאסוב זצלה"ה לא נתגלה עדיין והיה עני מרוד והחסיד הנ"ל הכיר אותו שראה אותו אצל רבותיו הק' וידע כי אדם גדול הוא, ופעם אחת בא החסיד לעיר קאסוב לרגל מסחרו כי היה סוחר גדול וכאשר בא לביהמ"ד בעש"ק להתפלל ונתן שלום להרה"ק ביקש מאתו שישבות אצלו בסעודת שבת, ואף כי ידע שהוא עני, ולו הוכן סעודה נכבדה באכסניה, לא יכל לסרב נגדו והלך עמו ליל שבת לביתו שדר שם.

כאשר פתח דלת ביתו אמר שבתא טבא בשמחה רבה ואמר שלום עליכם בניעמיה קדושה וקידש ונטל ידיו וגם האורח קידש על היין ונטל ידיו הוא והאורח, ואחר ברכת המוציא צוה להרבנית הצדקת שתתן דגים לכבוד שבת ונתנה מעט פולין לבעלה הק' וגם להאורח, ואמר החסיד להר' פייוויש אבי הר' יחיאל: תאמין לי הלא אכלתי הרבה מיני דגים בחיי לא טעמתי טעם בדגים כאשר טעמתי בפולין הללו, אח"כ צוה ליתן מרק לכבוד שבת ונתנה מרק עם קצת פולין ואח"כ צוה ליתן בשר לכבוד שבת ונתנה ג"כ קצת פולין והחסיד אמר בהתרגשות גדולה להנ"ל שמעולם לא טעם טעם מרק וטעם בשר בכל מאכלים שאכל בחייו כמו שטעם אז במאכלים שנתנה הרבנית לפניו אז מעט הפולין. (כתבי מא"ה)

איש על מחנהו ואיש על דגלו

ויברך אלקים את יום השביעי, פירוש שמסר בתוכה מפתח הברכות ברכת 'כל' שנכללו בתוכו כל הברכות, והנה מן' הוא ג"כ בחינה זו, בחינת 'כל' שכולל כל הטעמים, ע"ד ואוכל מ'כל, ופירש"י מכל הטעמים שבקשתי לטעום טעמתי בו.

וזהו כוונתו אמרם ז"ל ברכו וקדשו ב'מן', פירוש שמסר בתוכו בחינת 'מן' בחינת 'כל' שכולל כל הטעמים וכל הברכות, וד"ל. ועל כן מי שזוכה יכול להרגיש בסעודת שבת טעם מן' שכולל כל הטעמים בחינת 'כל', וד"ל. (אהבת שלום, בראשית)

איש על מחנהו ואיש על דגלו

הרה"ק בעל אהבת שלום מקאסוב זצ"ל, היה אומר בפיוט כל מקדש אשר איש על מחנהו ואיש על דגלו, כלשון אשכנז, יהי רצון שישבו כל אחד ואחד מישראל בכל שבת קודש עם בני ביתו. (לבושי מכלול)

להם על השבוע השנית, ועל זה רומז בגמרא (ביצה טו, א) וי אבדה נפש, במוצאי שבת, שגם בשבת עצמו השפיע עליהם הנשמה יתירה בתורת מתנה, ועל אלו ב' בחינות רומז בזמירות כל מקדש שביעי וכו', 'כל שומר יום שבת' והבן, בחינה ג', שאפילו בשבת אינם שומרים, ועי"ז גם בשבת אין להם נשמה יתירה. (תורת חיים, משפטים)

ושמעתי אומרים בשם חותני הרב הצדיק לפרש החרוז בזמירות עזור לשבותים בשביעי כו' פוסעים בו פסיעה קטנה כו' צדקתם תצחיר כאור שבעת הימים, פירוש, דהנה צריך האדם להכין את עצמו מחד בשבתא לשבת קודש, אך בני עליה המה מועטים, ורוב העולם אינם מכינים רק כשבא שבת קודש, אזי בושים את עצמם מקדושת שבת, ומקבלים שבת ביראה וענוה, ואף על פי כן השי"ת ברוב חסדו הוא בעזרם להטעמים מקדושת שבת קודש, וזהו פירוש עזור לשבותים בשביעי, שאינם יודעים מלהכין את עצמם רק כשהגיע יום השביעי, פוסעים בו פסיעה קטנה, שצועדים לשבת הליכה מועטת, שעבודת של אדם נקרא הליכה, ויש להם רק הליכה מועטת בשבת קודש, צדקתם תצחיר כאור שבעת הימים, כאלו היו מוכנים את עצמם באור שבעת הימים.

(הקדמת בעל 'עבודת הגרשוני' לספח"ק 'אהבת שלום')

בשב"ק נבקע הפה לשורר לפני הקב"ה

הוא יהיה לך לפה (שמות ד, טו) דהנה קודם מתן תורה היו כל החושים סתומים, וע"כ אמר משה כבד פה וכבד לשון 'אנכי' דייקא, ובשעת מתן תורה אזי נבקעו ונפתחו כל החושים, וע"כ כתיב וכל העם רואים את הקולות, ואמרו נעשה ונשמע, ונבקע גם הפה לומר שירות ותשבחות לפניו ית"ש.

והנה שבת קודש הוא בחינת מלכות 'פה', כי לכולי עלמא בשבת ניתנה תורה, אזי נבקע הפה לצעוק לפני השי"ת ולומר לפניו שירות ותשבחות. (אהבת שלום, שמות)

טעם שבת בהיכל רבינו

סיפר לי החסיד הר' יחיאל שטאק ע"ה ששמע מאביו ע"ה שהיה יליד מעיר סקאלא שחסיד אחד

נתם ע"י הרה"ק אל"עזר דוד הגר שליט"א, ביהר ת"ו לט"ו ז' קדונו בעל ההילולא זי"ג א

מחן הרה"ק רבי מנחם מענדל' ברה"ק רבי יעקב קאפיל זי"ג א בעמז"ס הק' 'אהבת שלום'

לירא אולי יבוא שבת והוא טרם מוכן שש שנים יעבוד גו' (שמות כא, ב) פירוש, דהנה אמרו ז"ל (ביצה טו, א) מחד בשבתא לשבתא. ויש לפרש כוונתם על דרך משל, לאדם הרוצה לעשות עובדא בהמשך זמן מוגבל, אזי בהתחלת הזמן או באמצע אינו נחפז וממהר לעשותו, מצד שאין עדיין שהות ועדיין רחוק מתשלום הזמן, ועל כן אינו צריך להיות זריז בדבר, לאפוקי בהגיע קרוב לתשלום הזמן אזי נחפז וממהר מאד להיות זריז בדבר כנודע, והנה ככה ממש הוא אצל האדם, בהגיע ערב שבת אזי הוא מהזריזין ונחפז וממהר מאד להכין צרכי שבת פן יבא ח"ו לידי חילול שבת, והו הכל מצד התמעטות משך הזמן מששת ימי החול, והתקרבותו יותר לשבת קודש.

וזהו כוונת אמרם ז"ל מחד בשבתא לשבתא, פירוש שראוי לאדם לצייר בחד בשבתא כאלו היום הוא ערב שבת ממש, והזריזות בהכנתו העצומה הנוהג בערב שבת צריך לנהוג תיכף מחד בשבתא, כי כל ששת ימי המעשה צריך להיות כיומא אריכתא והיום ערב שבת, וצריך לירא ולפחד פן ח"ו יגיע שב"ק והוא אינו מוכן ועומד לקבל הארתה. וזהו ששת ימים תעשה מעשיך וביום השביעי תשבות, פירוש שכל הששת ימים צריך לעשותו מלאכתו והכנתו בורזיות גדול, ולצייר בעצמו כאלו היום הוא השלמת הששת ימים, ופן יבוא יום השביעי שבת ועדיין הוא אינו מוכן. (אהבת שלום, משפטים)

זוחלים ורועדים מיום בואך

שמעתי בשם הקדוש מהר"מ מקאסוב בעל אהבת שלום זי"ג שאמר, אנו בושים כל ששת ימי השבוע לחטוא, כי איך יהיה לנו אח"כ פנים ביום שבת קודש. (חמשה מאמרות)

ג' מדריגות בשומרי שבת

שמעתי מאמור"ר זצוק"ל, דהנה יש ג' בחינות בשומרי שבת, בחינה ר' הם מקדשי שביעי, שמונים מיום א' ומכינים עצמם על שבת קודש בכל יום, ועל ידי זה כשמגיע שבת קודש שורה עליהם נשמה יתירה ומשפיע עליהם קדושה על השבוע הב' עד שבת הבאה, בחינה ב', הם שומרי שבת שאינם מכינים עצמם בימי החול, רק כשמגיע שבת קודש הם שומרי שבת, והשי"ת ברחמיו משפיע עליהם נשמה יתירה על שב"ק ולא יותר, כי במוצאי שבת הולך לו הנשמה יתירה, ואין משפיע